

det ikke. Der bliver ringet til ham, om han ikke snart skriver under, for at de kan faa Sagen afsluttet, for at han kan blive fri for videre Tiltale. Han skriver ind til Landsoverskatteraadet, om han maa faa de Beregninger og Opstillinger at se, hvormed de mener at kunne paavise, at han har snydt i Skat. Han faar ikke noget Svar. Han skriver igen, og endelig faar han Tallene. Han svarer, og saa endelig efter henimod 7 Fjerdingaars Forløb bliver der tilstillet ham en Skrivelse fra Landsoverskatteraadet, hvori de siger: I Anledning af Deres Skrivelse af den og den Dato skal jeg meddele Dem, at Sagen vedrørende Deres Skatteansættelse for de senere Aar efter Næstformandens Resolution under Hensyn til de ringe Beløb, det drejer sig om, er henlagt, saaledes at der ikke herefter vil blive Tale om nogen Efterbetaling for Deres Vedkommende.

Dette Tilfælde er meget typisk. For det første bliver den Mand, som han sagde til mig, behandlet som en Arrestant paa det Tidspunkt, da han kom ind for denne Sekretær. Han har ikke gjort noget urigtigt, de har maattet lade ham slippe, han har sine Ting i Orden, men hvis Manden havde underskrevet paa noget som helst Tidspunkt, var han uretfærdigt kommet til at betale. Han siger: Jeg kan nævne Mænd i min Egn, der har staaet paa samme Maade som jeg; mange andre har ikke turdet staa for dette at faa Politimesteren over sig, de har ikke turdet staa for dette, at de ikke havde noget egentlig Regnskab, og har saa givet sig.

En Række af de Beløb, der paa den Maade gaar ind, er uretmæssige. Det, jeg hævder, er, at Landsoverskatteraadet skal nyde Befolkningens Tillid, at Befolkningen skal være sikker paa, at naar Landsoverskatteraadet har truffet en Afgørelse, er den reel og saglig rigtig. Jeg er enig i, at de, der med Forsæt opgiver deres Skatteindtægt for lavt, skal bøde; ingen ærlig Skatteyder kan være tjent med, at de ikke kommer til det, dem skal man tage frem.

For mig er det derfor det afgørende, at Landsoverskatteraadet bliver delt i to Afdelinger, uanset om det koster 100 000 Kr. mere eller mindre, man kan ikke købe Retfærdigheden for dyrt paa det Omraade. Der bør være Mænd, som man kan henvende sig til, maaske for egen Betaling, som kan hjælpe i de Tilfælde, hvor Landsoverskatteraadet undersøger ens Selvangivelse; er der da ikke opgivet rigtigt, maa de bøde. Det gaar her som saa ofte, at den, der har rejst en Sag, nødigt slipper den,

inden han har faaet det Resultat ud af den, han paa Forhaand har ventet at naa.

Dette er en vigtig Sag. Man kan ikke udskyde den og sige: Skatteydere kan man behandle, som det skal være, dem kan man behandle som Arrestanter. Det er urigtigt, og jeg beder dette høje Ting være mig behjælpelig — jeg tænker ogsaa, den højtærede Finansminister vil være det —, saa at Landsoverskatteraadet kan komme til at virke paa den Maade, at vi baade faar de rigtige Skatteindtægter frem, og at det bliver retfærdigt, saa at man faar Tillid til Institutionen.

Jeg maa for Resten sige, at der er den Ejendommelighed ved den Fremgangsmaade, Landsoverskatteraadet anvender, at har en Mand under en saadan Undersøgelse paavist, at han har opgivet for stor Indtægt, siger Skatteraadet bestandigt: Bordet fanger; uanset at han paa andre Punkter har givet rigtigt op, faar han intet. Den Fremgangsmaade bliver fulgt nøjagtigt. Det er efter min Mening ganske uretfærdigt; man kan ikke faa Tillid til en Institution, der bærer sig saadan ad, der er ingen Ret i det, man maa gaa frem paa et virkeligt Retsgrundlag. Det er det eneste, jeg kræver, man kan ikke undlade at støtte mig i denne Sag.

Alle de mere eller mindre tilslørede Angreb paa de danske Landmænd for at opgive for lidt har vel nok mest et partipolitisk Tilsnit. Men giver de danske Landmænd for lidt op, lad os saa faa det virkelig bevist og lad dem betale, lad dem forstaa, at de skal være samvittighedsfulde i deres Opgørelser. Men jeg tror, det bedste vil være at faa Landsoverskatteraadet delt paa den Maade, jeg her har nævnt; i mange flere Tilfælde, end man tror, sker der Uret. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister her vil være lydhør. Med de meget betydelige Formue- og Indkomstskatter, vi har i Øjeblikket, er det af afgørende Betydning, at der ingen Uret sker.

Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, som jo, foruden at være Pædagog af Fag, ogsaa mener sig at være skattekyndig og Statistiker, at alle de Beregninger, han saa mange Gange har staaet her og læst op, ikke har meget at sige og aldrig har haft meget at sige (*Vilhelm Rasmussen: De har dog indbragt Millioner!*)

Det er ikke det ærede Medlems Fortjeneste, det er sket længe før, det ærede Medlem begyndte at staa op her og læse Statistik op. Det ærede Medlems Udtalelser grunder sig ikke paa noget som helst Kendskab til Sagen. Det ærede Medlem er lige